

AANBIDDING

Als je het woord aanbidding hoort, welke gedachten en beelden komen dan op in je geest? Denk je dan aan je favoriete liedje, dat altijd een traan in je ogen brengt? Of denk je misschien aan die bepaalde tijd in je gemeente, waarop de 'aanbiddingleider' nadat hij eerst de mensen in vier vlugge liedjes leidde, het tempo verlaagt? Misschien beeld je je een kamer vol mensen in, staand of geknield, met ogen naar de hemel gericht en handen opgeheven.

Welke ook je gedachten aangaande aanbidding zijn, er zijn waarschijnlijk enkele algemene basispunten waarin je met anderen zal overeenstemmen. Het woord aanbidding brengt een houding van vrede in onze geest teweeg. Alleen al de klank van het woord maakt dat we onze hedendaagse, bezige tred een beetje vertragen. Het maakt dat we onze gedachten, tenminste voor even op onze Schepper richten en niet op onszelf. Voor hen die in geloof HaShems' wonderbare gave van leven ontvingen door Yeshua, zou het Woord aanbidding moeten maken dat we gaan nadenken over de dag dat we niet langer gebonden zullen zijn aan onze gevallen natuur, de dag dat we vrij zullen zijn om Hem van aangezicht tot aangezicht te aanbidden.

Wat is aanbidding dan precies? Is het alleen maar overgelaten aan hen met muzikaal talent? Is het alleen voor hen die in staat zijn elke keer de perfecte noot te raken? Kunnen diegenen onder ons die zelfs geen noot in een emmer kunnen houden in ware aanbidding komen? Het antwoord op deze vragen wordt duidelijk wanneer we de ware betekenis van aanbidding in aanmerking nemen. In het moderne denken gaan aanbidding en muziek hand in hand. In feite werd aanbidding bepaald door de aanwezigheid van muziek. Het is juist dat muziek een deel van aanbidding mag zijn. Dit is echter niet de Bijbelse definitie van aanbidding. Om te begrijpen hoe HaShem aanbidding bepaalt, kijken we naar de Thora.

Het verhaal van Genesis 22

Genesis 22 is het bekende verhaal van Abraham die zijn enige zoon Isaac naar de berg Moriah brengt om geofferd te worden als offerande voor Elohim. In het verslag is het eerste detail dat er uitspringt. Abraham staat vroeg in de morgen op om zijn

toegewezen taak uit te voeren. Als er ooit een dag was om zich nog één keer om te draaien en nog wat te bezinnen over die dag, dan was het wel deze. Maar neen, niet voor Abraham. Hij heeft gehoord van God, gelooft en accepteert dat het Zijn wil is en staat vroeg op om de opgedragen taak uit te voeren.

Abraham verzamelt Isaac, de dienaren en de vereiste dingen die ze zullen nodig hebben en begint aan zijn reis. De Schrift stelt dat ze drie dagen reisden. We kunnen enkel een poging doen om ons voor te stellen wat er in Abrahams' geest en hart omging tijdens deze drie dagen. Onderweg moet Abraham bij veel gelegenheden naar Isaac gekeken hebben, zich afvragend of hij werkelijk zou geroepen worden om zijn zoon te offeren. Hoeveel keer veegde hij tranen van zijn wangen terwijl ze voortgingen, elke stap die hen dichter bij hun goddelijke afspraak bracht? Oh, de vragen, de overwegingen die hij onderweg maakte, die elk schreeuwden om terug te keren en Gods wil te ontvluchten! Doch zijn geloof en zijn gehoorzaamheid maakte dat zijn blik en zijn stap voorwaarts gericht bleven.

Ten slotte was daar in de verte de berg Moriah. Abraham wist van deze berg en van zijn betekenis. De overlevering vertelt ons dat het van deze berg was dat de Schepper de aarde nam om Adam te vormen. We verstaan natuurlijk dat dit dezelfde berg is waarop Yeshua duizenden jaren na Abraham zou terechtgesteld worden. Abraham wist van deze berg, maar hij verstond niet zijn volle betekenis. Hij wist niet dat de daad die hij zou gaan uitvoeren slechts een schaduw was van een groter werk, dat jaren verder in de toekomst moest uitgevoerd worden.

Ga terug naar het Schriftgedeelte in Genesis 22:5. Lees langzaam de instructies en de geloofsbelijdenis die hij aan zijn dienaren geeft. Hij draagt zijn dienaren op te blijven waar ze zijn. De plicht die voor hem ligt is tussen hem en zijn Schepper. Het kan geen publieke aangelegenheid zijn. Hij vertelt noch aan zijn dienaren, noch aan Isaac wat hij eigenlijk van plan is om te doen. Hij beschrijft het alleen met één woord 'aanbidding'.

Abraham bracht het 'aanbiddingsteam' van de locale gemeente niet mee. Hij heeft geen CD van zijn favoriete artiest. Er is geen sprake van instrumenten of muziek in dit verslag. Er zijn enkel twee mannen, hout, vuur en een mes. Toch noemt Abraham het aanbidding.

Op die beruchte dag verstonden Abraham en Isaac waarlijk hoogten van aanbidding, die de meeste van ons nooit gekend hebben of ooit zullen kennen. De daad, niet alleen van Abraham, maar ook van de volwassen Isaac, maakte de hemelen zelf open en liet toe dat de hoogste vorm van aanbidding tot uiting kwam, gehoorzaamheid.

De Bijbelse definitie

Ja, de Bijbelse definitie van aanbidding is gehoorzaamheid. We kunnen zingen, roepen, onze handen in de lucht wuiven en klappen tot de koeien thuiskomen maar als al die uiterlijke expressie niet uit een leven in gehoorzaamheid komt, dan is het niets anders dan een emotionele ervaring. Het maakt dat jij je goed voelt, maar het laat Zijn hart leeg.

Dus, is het mogelijk te aanbidden als je totaal geen toon kunt houden of danst met twee linker voeten? Het verslag van Abraham en Isaac zegt ons dat het antwoord een onmiskenbaar 'Ja' is. Als we gehoorzaam zijn aan Zijn woord, aanbidden we. Als Hij tot ons spreekt en ons antwoord is: "Ja Heer, hier ben ik!" aanbidden we. Als we zijn wegen verkiezen boven de wegen van mensen, zelfs al zouden we als dwaas beschouwd of zelfs uit de groep gestoten worden, aanbidden we. Als we op een drukke morgen door de 'drive through' van Mc. Donalds rijden en een Egg Mc.Muffin bestellen, maar dan wel 'zonder hesp', aanbidden we. Als we aan onze families zeggen dat er dit jaar geen kerstboom in ons huis zal zijn, omdat we nu begrijpen dat dit een traditie van mensen is die tegen Gods woord ingaat, aanbidden we. Als we een blauwe draad aan de hoeken van onze kleren dragen, aanbidden we. Als we onze vader en moeder eren, aanbidden we. Als we als echtgenoten van onze vrouwen houden, aanbidden we. Als we als vrouwen respect betonen aan onze echtgenoten die God dienen, aanbidden we.

Ik ben doorheen de jaren in veel 'aanbiddingdiensten' geweest. Tenminste, dat is hoe ze genoemd werden. Ik heb veel soorten van emotionele expressie gezien van mensen waarvan hun leven een knoeiboel was. Mensen die allen verklaarden dat ze Gods aanwezigheid gevoeld hadden, maar uiteindelijk werden hun levens niet veranderd. Misschien dat in deze manifestaties de meesten helemaal niet aanbaden, maar gewoon zongen. Zie je, aanbidding is niet een evenement waaraan je meedoet, het is een leefwijze die je op dagelijkse basis beleeft. Aanbidding is als we een leven leiden dat gehoorzaam is aan Zijn wil. Aanbidding komt van wie we zijn, niet van wat we zeggen of zingen.

Dit was niet de eerste keer dat Abraham had aanbeden. Zijn leven van aanbidding begon op de dag dat hij zijn vaders' huis verliet en Elohim volgde. Hij heeft door zijn wandel in gehoorzaamheid meermaals aanbeden. Het zijn deze daden van aanbidding door gehoorzaamheid die hem het vertrouwen gaven om een berg te beklimmen en zijn zoon te offeren. Zijn soort van aanbidding zou hem door dit leven helpen en in de nabijheid van zijn Schepper brengen. Abrahams' stijl van aanbidding was echt en oprecht met of zonder de laatste en beste 'aanbidding-CD'.

Bron: Mike Clayton